

Pelle & Milan

Onrust op camping de Ravelijn

Pelle & Milan

Onrust op camping de Ravelijn

Ineke Posthuma

Auteur: Ineke Posthuma
Coverontwerp: Ineke Posthuma
ISBN: 9789463185738
© Ineke Posthuma

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een gegevensbestand, of openbaar gemaakt worden op enige wijze of vorm, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Inhoud:

- 1 Waterballonnen
- 2 Misterieuze deur
- 3 Verdwenen haringen
- 4 Kampvuur
- 5 Toiletgebouw
- 6 Onrustige nacht
- 7 Bakhuisje
- 8 Onderbroken rondleiding
- 9 Politie
- 10 Kampeerveld uitgekamd
- 11 Onweer
- 12 Grondverlichting
- 13 Ontbijtmand
- 14 Klopjacht
- 15 Aardbeving
- 16 Zelf op onderzoek
- 17 Afval dumpen
- 18 Ingestorte tunnel
- 19 Historisch Bunderbos
- 20 Halloweenetdus
- 21 Ravelijn
- 22 Lieke
- 23 Gevonden
- 24 Halt

1 Waterballonnen

Pats, raak! Op het bovenbeen van Pelle spat een rode waterballon uit elkaar. Het water druipt langs zijn scheenbeen. Op zijn blote voeten staat hij in de sompige waterplas. Milan springt vrolijk op en neer. Hij maakt zijn eigen verzonnen vreugde dansje.

'Jippie, jippie jhee, het zit me vandaag lekker mee...' Bij elke raak gegooide ballon staat hij eventjes te dansen in de modderpoel.

'Wacht maar totdat ik jou weer raak!' roept Pelle opgewonden. Ze hebben samen dikke pret op de camping. Onverwachts wordt Milan geraakt door een waterballon. Geschrokken kijkt hij om. Uit welke hoek kwam die waterballon? Als Pelle hem had gegooid dan had hij de ballon wel opgemerkt. Hij kwam eerder van de overkant. Maar wie zou hem dan hebben gegooid?

'Kom jongens eerst even iets drinken.' Opa Wim heeft een propvol dienblad in zijn handen. De jongens maken een kort sprintje naar de klapstoeltjes, die bij opa Wim voor de camper staan. Opa Wim schenkt de glazen vol met limonade.

'Goed drinken heren, voordat jullie uitdrogen,' zegt opa Wim. 'Ja joh Pelle, goed drinken hoor anders wordt je een mummie. 'Dat kan helemaal niet, kijk dan. Mijn vel is nog helemaal nat! Jou ballonnen zitten echt vol water hoor.' Pelle springt van de klapstoel op en zwaait met zijn armen heen en weer.

'Kijk dan, helemaal nat!' Per ongeluk raakt hij met zijn hand het limonade glas aan. Het glas zwiëpt van de tafel af en vliegt door de lucht. Opa Wim vangt het glas nog net op tijd op. Alleen de limonade is op de grond gevallen. Op de kurkdroge grond is er bijna niets van te zien. De grond is en beetje donkerder geworden, meer niet. Ondertussen is Pelle snel weer gaan zitten. Opa Wim schenkt zonder er iets van te zeggen het glas weer vol.

‘Jongens neem ook van die lekkere perziken, ik kan ze niet allemaal alleen op eten. Dan zou ik uit elkaar knappen.’ Op het dienblad in een groot vergiet liggen perziken. Er liggen er wel vijftien in. Die hebben ze vanmorgen geplukt. Net buiten de camping is een boomgaard. Er staat een bord in de grond, met afbeeldingen van fruitbomen. *Pluktuin*, staat er in het wit opgeschreven. De jongens vonden het wel stoer bovenop de grote ladder. Grote dikke perziken uit de boom plukken. De ladder wiebelde als je helemaal bovenin stond te plukken. Je kunt er erg ver over de weilanden uitkijken. De camping was makkelijk te zien. De vestingstad waar papa en mama volgende week optreden zag je in de verte. Ze zijn onderweg weg met een touringcar. Ze zijn ‘*On vestingtour*,’ zoals ze het zelf noemen. Samen met andere orkestleden. Als laatste komen ze optreden op camping de Ravelijn. Waar Pelle en Milan al met opa Wim zijn.

Na een glas drinken en twee dikke perziken opgegeten te hebben, vraagt Pelle ineens;

‘Hoe kan dat nou?’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Milan.

‘Nou kijk, ik stond daar in die modderpoel.’

‘Ja? dus... wat bedoel je nu?’ vraagt Milan.

‘En jij stond daar in jou waterplas,’ zegt Pelle.

‘Daar is toch niets raars aan?’

‘Natuurlijk wel! Waarom zien we de limonade dan niet? Die was daar toch net op de grond gevallen?’ zegt Pelle

‘Zou vandaag de zon misschien heel erg hard schijnen?’ vraagt Milan een tikkeltje spottend, terwijl hij zijn schouders erbij optrekt. Pelle kijkt op de plaats waar de limonade lag. Milan komt naast hem staan.

‘Je hebt gelijk!’ zegt Milan verbaasd. Samen kijken ze naar de grond die er erg droog uitziet.

Kurkdroog is die!

Er is helemaal niets te zien van de limonade. Geen druppel. De jongens voelen een keer met hun handen, maar er is echt niets te voelen. Ja, zand alsof het zandbakkenzand is. Water erbij en het plakt. Maar dit zand plakt niet. De jongens laten het zand tussen hun vingers doorglijden. Het zand kriebelt heerlijk tussen de vingers door.

Opa Wim is in de schaduw naast de camper gaan zitten. Hij bladert een paar folders door. Opa Wim heeft ze meegenomen uit het molenrekje van de receptie.

‘Willen jullie straks de tent nog opzetten?’ vraagt hij aan Pelle en Milan. Opa Wim krijgt geen antwoord terug. Hij staat op, en kijkt of de jongens voor de camper zijn. Maar daar ziet hij ze ook niet. Hij roept ze een keertje, maar hij krijgt geen gehoor. Ach denkt opa Wim, ze zullen vast wel waterballonnen vullen bij het kraantje. Hij kijkt weer in zijn foldertjes, die hij opdeelt in twee stapeltjes. Eentje om zeker te doen, en de andere om misschien nog te doen. Hij legt ze onder een steen zodat ze niet wegwaaien. Opa Wim heeft een interessante folder over de camping in zijn handen. Die folder leest hij zeer aandachtig door.

De ophaalbrug dateert uit 1597. Deze brug is uniek doordat het geheel in oorspronkelijke staat is. Aan de oostzijde is een originele ravelijn te bewonderen. De drie andere ravelijnen zijn heropgebouwd, uit de oorspronkelijk stenen. Eén ravelijn is er opengesteld voor publiek. Hierin staat ook de bijzondere oude affuit uit de 17e eeuw.

Opa Wim leest de folder zeer aandachtig door. Zodat hij alles om zich heen even vergeet. Hij merkt niet eens op dat Pelle en Milan achter hem staan mee te lezen.

‘Wat is een affuit?’ vraagt Milan. Opa Wim schrikt op.

‘Jongens waar waren jullie?’ vraagt opa Wim.

‘Oh, daar beneden.’ Milan wijst achter de camper richting de gracht.

‘We waren achter bij het water. Het is zo helder dat je de vissen kunt zien zwemmen,’ zegt Milan.

‘Daar mogen jullie helemaal niet komen!’

‘O, jawel hoor! Zeker weten! Achter het toiletgebouw is een smal paadje, daar kun je zo overheen lopen.’ Pelle knikt instemmend mee.

‘Daar zijn we net overheen gelopen, en weer terug,’ zegt Pelle. Opa Wim draait de folder om. Hij kijkt eens goed op de plattegrond. Vanuit het toiletgebouw is er geen paadje op de plattegrond te vinden. En al helemaal geen paadje naar de gracht. De jongens kijken over de schouder van opa Wim mee naar de plattegrond.

‘Er is daar echt een paadje hoor opa Wim!’ zegt Pelle.

‘We kunnen er ook wel samen naar toe gaan. Dan kun je het met eigen ogen zien,’ zegt Milan er achteraan. De jongens zijn wel zo slim, dat ze opa Wim niet vertellen dat het geen gewoon wandelpad is. Opa Wim strijkt zich een keer over zijn kin. Dat doet hij meestal als hij nadenkt.

‘Laten we dat straks maar doen. Nadat ik eerst deze folders heb doorgekeken. Kijken jullie ondertussen maar door deze stapel folders. Daar zitten hele leuke dingen tussen om te doen.’ Pelle en Milan pakken het stapeltje van opa Wim aan. Op hun buik liggen ze in het mulle zand de folders door te lezen.

2 Mystérieuze deur

‘Zullen we gaan?’ vraagt opa Wim. Terwijl hij de folders bij elkaar pakt. Pelle en Milan spelen een potje kruisje en nulletje in het zand. Snel maken ze het potje af. Nadat opa Wim binnen de folders heeft neergelegd, sluit hij de camperdeur af. De plattegrond van de camping houdt hij in zijn hand. Die neemt hij mee. Samen lopen ze richting het toiletgebouw.

‘Eventjes geduld heren, anders moet ik straks weer terug lopen. Jullie mogen wel alvast naar achteren lopen, ik kom er zo aan.’ Pelle en Milan lopen samen door, om achter het toiletgebouw te wachten op opa Wim. Twee grote jongens staan bij het begin van het wandelpad.

‘Wat moeten jullie hier?’ vraagt één van de jongens nors. Hij heeft een E-sigaret in zijn hand. In zijn andere hand houdt hij stoer een blikje energiedrank. Hij neemt een slok, en een hijs aan zijn velgekleurde groene E-sigaret. Het stinkt vies, de geur is mierenzoet. Stoer blaast de jongen de rook gecontroleerd in kringetjes uit. Pelle en Milan zien wel dat hij stoer wil doen. De andere jongen heeft ook een E-sigaret, een zilverkleurige die licht geeft. Verder heeft hij niets in zijn handen. Lege blikjes energiedrank liggen op de grond. Onder de struik waar ze naast staan liggen er ook nog een stuk of vier.

‘Nou, wat moeten jullie hier?’ vraagt hij weer.

‘We moeten hier wachten van opa,’ zegt Milan die de jongens niet vertrouwd.

‘Ja, dat moesten we,’ zegt Pelle er gauw achteraan. De jongens nemen tegelijk een hijs van hun E-sigaret. De rook blazen ze in het gezicht van Pelle en Milan uit. Die acuut beginnen te hoesten. Opa Wim komt fluitend aangelopen.

‘Kijk toch eens aan, hebben jullie al campingvrienden?’ zegt hij vrolijk.